

הזונה ועורך-הדין

מתחתנים

שולמית ויתרה גם על תביעות להפרת הבטחת-נישואין ותביעות על עגמת-נפש וצער.

קינאה * באשה החוקית

יולמית קיבלה את מלוא הסכום בארבעה תשלומים, וחשבה כי בזה נגמרה הפרשה. אולם לא עברו ימים ספורים, ועורך-הדין החל מתקשר אליה ומבקש להיפגש איתה. פגישה גררה פגישה, (המשך בעמוד 74)

מרוצה ממנה עד מאוד. אולם גם שינוי מקום עבודתה לא הביא לגט המיוחל, ושולמית החלה מתייאשת. אחרי מריבה גדולה במיוחד, החליטה לנתק את היחסים ביניהם.

חלק גדול מרווחיה במשך השנים האחרונות הוצא עליידי לבילויים משותפים עם עורך-הדין, ולכן ביקשה ממנו אחרי המריבה פיצוי. בהסכם כתוב, שנערך ביניהם עליידי מעבידה של שולמית, הוסכם כי המאהב ישלם לה סכום של 12,500 שקל, וכי לשולמית לא תהיינה עוד תביעות או טענות מכל מין וסוג שהוא בגין תקופת חייהם המשותפים.

זהו רומן ישראלי

מיוחד במינו - איך

התאהב הפרקליט

ביצאנית ואיך

התגלגלו יחסיהם

בבית-המישפט

יתגרש מאשתו וישא אותה לאשה. היא לא יכלה יותר לשמור את סודה וזמן רב. יום אחד גילתה לו בלב רועד, כי היא אינה פקידה וגם לא זבנית. היא סיפרה למאהבה כי בשעות הערב המוקדמות היא לובשת את בגדי-העבודה, ויורצאת לרחוב הירקון בתל-אביב. שם, סמוך למלון דג, היא עובדת שעות אחדות בכל ערב.

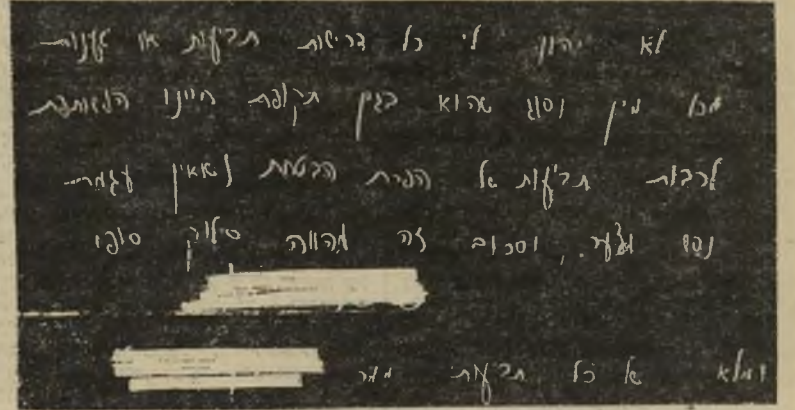
תגובתו של עורך-הדין היתה מורת ובלתי-צפויה. תחת להתרגז, להביע גועל-נפש, ולנתק את יחסיהם מייד, הוא הביע סקרנות. הוא חקר אותה על פירטייה-פרטים של מיקצועה, על לקוחותיה ועל רווחיה, והחל אף מביא אותה לעבודתה ברחוב-הירקון במכוניתו, והיה הוור לקחת אותה אחרי שסיימה את העבודה.

מכיוון שהיא לא ידעה לנהל את ענייני

הסכם הפרידה

בה מותרת הזונה על כל תביעה וטענה הקשורות בהפרת הבטחת נישואין.

הכספים שלה ביעילות, התחיל עורך-הדין משקיע את כספיה ולנהל את עסקיה. הוא פתח עבודה חשבונות-בנק וקנה מניות ואיגרות-חוב. הוא לימד אותה כי כסף מזומן אפשר לנצל פעמיים - פעם אחת לתשלום, ובפעם השנייה לקבלה לצורך החזר הוצאות למס-הכנסה. וכך, כאשר יצאו לבי-לויים ולמיסעדות, היה הוא משלם בצ'ק מחשבון הוצאות משרדו, והיא היתה נותנת לו את הכסף במזומן. גם כאשר יצאו לחופשות בכת"מלון, וגם בעת נסיעותם המשותפת לחוץ-לארץ, נעשו התשלומים בצורה זו.

אולם הזמן עבר, שולמית המשיכה ל-עבוד ברחוב, ואילו עורך-הדין לא עשה אפילו את הצעד הראשון כדי להתגרש מאשתו. שולמית התחילה לדאוג, ומריבות על רקע זה פרצו מפעם לפעם בין השניים. כאשר נימק המאהב יום אחד בפני שולמית את אירצונו להתגרש בכך, שלעולם לא יוכל לקבל את בנותיו, בגלל מיקצועה של שולמית, החליטה היא להחליף את עיסוקה. היא ביקשה כי יעזור לה למצוא עבודה כמזכירה. ואכן, עורך-דין ידד הסכים לקבלה למשרדו. שולמית הצטיינה בעבודתה החדשה. היא היתה אחראית ונבונה, ומעבידה היה

הם עומדים להתחתן. הוא : עורך-דין מן השורה השלישית. כבן 40, שחרחר, ממושקף, המתגורר באחת מעריי-השדה ליד תל-אביב. היא : כבת 35, נעימה למראה, רוה ונמוכה, אבל בהחלט לא יפהפיה. מיקצועה - זונה. לא נערת-סלפון ולא זונת-צמרת, פשוט יצאנית רחוב, המוכרת את גופה לכל עובר-ישוב ברחובות תל-אביב.

עורך-הדין, המוציג את החוק והסדר, הכיר את שולמית (שם בדוי), כאשר באה למשרדו, ב-1978, כעדה בתיק אורחתי שאותו ניהל. הגבר בעל המיקצוע המהוגן, נמשך אליה, והחל מומין אותה לבילויים משותפים. היא ראתה את התעניינותו בה כמחמאה גדולה, וחששה מאוד מן הרגע שבו תצטרך לספר לו על מיקצועה.

הסעה * ל"מקום-העבודה"

כאשר נודע לשולמית כי מאהבה נשוי עם עורכת-דין, ולו שתי בנות, היתה מדוככת. היא קיוותה כי היכרותם תוביל לקשר רציני, שיוציא אותה מהמיקצוע העתיק ויהפוך אותה לאשה רגילה. אבל הוא הבטיח לה, חזור והבטח, כי